

laat die ook toe, en op hetzelfde moment kunnen ook andere circulatievormen en manieren van participatie/toegang worden geproduceerd. Ik bedoel dit in de zin van welksoort van performance-ervaring zou iemand hebben als ze enkel de DVD hebbengekregen vaneenvriend, of dedvd terugvinden drie jaar nadat ze de voorstelling eigenlijk hadden gezien? Het is door de multiplicatie van formats dat de complexiteit van de theatraliteit kan worden genavigeerd of gemanipuleerd.

Je lijkt je niet erg hard te verzetten tegen zintuiglijke manipulatie? De vraag is: welk soort manipulatie voor welksoort treden – erisnootteeneenvoudig antwoord voor goed en kwaad – in het bijzonder niet wanneer het op performance aankomt en theatraliteit.

Maar hoe relateert dit nu allemaal weer aan de notie van het filmische lichaam? Misschien is het filmische lichaam te nauw als definitie van wat mijn interesse omvat. Film is maar één van de vele verschillende vormen van mediatisering, hetgeen waarschijnlijk een meer accuraat onderwerp is. Of hoe de connectie

tussen het lichaam en de media datgene is dat een nieuw begrip van subjectiviteit door affectiviteit produceert.

Ben je zeker dat dit een accuratere verklaring is? Het klinkt nogal algemeen? Misschien ligt het centrum van het onderzoek nog altijd in film, als we terugkeren naar het idee van verdubbeling. Maar alle andere mediavormen, televisie, radio, internet, iPods, enzovoorts maken deel uit van deze transformatie van de realiteit. Het is in de relatie tussen deze apparaten en het live lichaam dat we kunnen beginnen iets te begrijpen over hedendaagse subjectiviteit.

Dus je bent geïnteresseerd in verschillende media om tot expressie te komen? Ja, verschillende media of misschien zelfs verschillende genres van expressie. Of eigenlijk, nee, ik ben eerder geïnteresseerd in de relatie die ontstaat tussen die verschillende media, in hun verhoudingen en in hoe het lichaam woont en functioneert tussen die vele verschillende soorten media. In *Second Life* kan je jezelf letterlijk teleporteren van de ene locatie naar de andere binnen enkele se-

conden – en dit verandert je begrip van mobiliteit en beweging. Het is een extreme versie van wat mensen in hun lichaam ervaren die veel reizen, in termen van ongebondenheid en flexibiliteit. De interesse om expressieve genres met mekaar te verbinden is eerder gerelateerd aan topologie/territorium aan het gevoel ergens thuis te horen, dan aan een eclectische collectie van verschillende media-uitdrukkingen. Het is in de overgang van het ene veld naar het andere, van één format naar een ander, dat een nieuwe theatraliteit kan ontstaan. Het is in het verlies van een plaats waar je thuishoort dat het lichaam kan beginnen op veel plekken ineens te zijn. In het multitasken van skype, terwijl je schrijft, een film kijkt, een conversatie hebt, terwijl je douchet, vrijt, terwijl je ruzie maakt over wat het lichaam kan doen.

Misschien kan ik je terugbrengen naar de lijn van de verdubbeling – waarom is dit zo'n belangrijke notie voor jou in relatie tot theatraliteit? Dat heeft te maken met de aanvaarding van het feit dat geen enkele expressie oorspronkelijk is, en tegelijkertijd tege-